

HUPZELEN EN STIP: FEEST IN THE COUNTRY

Muziek met rouperij op de Vlagtwedder oavend

Johan Poppen

VLAGTWEDDE - „U komt zeker voor de Tuutfloeters, dames?” Plaatsgenoten zijn het niet, dat heeft Jan Beijering al lang gezien, als hij hen de entreekaarten voor de enig echte Vlagtwedder oavend heeft overhandigd. Na zoveel jaren in het amusementsvak leer je je klanten terdege kennen. Verbazing bij de dames. „Wij komen voor George Baker”.

Natuurlijk. Ook dat kun je eigenlijk zien, aan de kleding. Kaarten dus retour en de dames doorverwezen naar de feesttent, buitenom en dan achter de Marke. Waar de blanco doffer in het zwarte pak nog altijd aantrekkelijk zingt, zeker voor dames van zijn leeftijd en iets verder gevorderden in jaren.

Nóg ouderen beginnen al vóór zevenen de grote zaal te

vullen. Het genre fans van de Tuutfloeters uit Termunterzyl: Geert Kuiper gaat ze ook al herkennen. „As je veuraan zitten willen, mojje op tied wezen”. Het Veendammer trio The Illustrations is dan nog niet aan de muzikale omlijsting toe, maar bezig instrumenten en boxen op geluidsterkte te testen. „Eén, twee, plok, tsjok”. Pas in de eerste pauze mag het laten horen,

hoe beschaafd het dans- en stemmingsgenres wel weet te vertolken.

Dan is de première van de groep Habbekrats al achter de rug. Zes heren en een dame, bijeengegaard door Bram van der Velde all out the country: Bellingwolde, Veelerveen, Veele. Op zes gitaren en uit vijf kelen aanvankelijk veel elektronisch versterkt geweld producerend. Daar zit wel muziek in, maar de variatie en de muzikaliteit sneeuwen eerst danig onder, in acht Engelstalige nummers met meer dreun dan deun. Terwijl er toch enthousiast en goed gezongen wordt. En waar blijft een staaltje van het Groninger repertoire, dat het ensemble, volgens gastheer Gert Wiegers, ook schijnt te beheersen en allicht aan zachtere snaren kan appelleren?

Die Gert... Een feestfiguur op zich. Met het vlinderdasje

bovenaan het grijze pak blijkt gevend van voldoende flair als an-mekoar-proater om een lokale beroemdheid te worden. Later in törfschipper-kostuum met hupzelen onbekommerd chargerend als een soort dorpsidoot in de sketch „Dokter is nait thoes”.

MAALJANNERIJ

Rouperij en maaljannerij, waarin, jawel, de rode zakdoek en de onderbroek (vóór-aanzicht ook nog) andermaal als effectvolste requisieten fungeren. Wubbe Kuper is, als rentnaaier Knelis, eigenlijk de enige, die een redelijk toneeltype probeert neer te zetten. Dat dergelijke domme, oude kluchten nog steeds opgeld doen... k Kin der nait van snaren. Maar ja, om dat laatste woord lachen ze alwéér, voor de zoveelste keer.

Jan Joling heeft ook niets nieuw als voordracht kunnen vinden dan het oubollige „De wraak van een koe”, over een verlegen vrijer met zijn tudebekje. Het zoenen geschiedt overtuigender dan ik in jaren op het amateurtoneel heb gezien, maar ja, het is dan ook zijn vrouw Greetje, die hem daarin partij geeft. De gemaakte buiteling achterover (die zag iedereen aankomen, net als de tweeling van de törfschipper) gaat bijna ten koste van het gordijn.

Jan laat ook nog eens horen, dat hij oet Westerwollen komt, als kiepkeerl. Qua nummer eveneens n olle strosnieder. Helaas zonder muzikale begeleiding ingezet (terwijl er toch zoveel muzikanten in de buurt zijn...), zodat Jan mit stem aal leger mout, wil hij niet schor het einde halen. In het vervolg even een instrumentalist charteren, daar wordt zo'n voordracht naar het publiek toe alleen maar sterker van. Of met iets nieuws komen, op plaatselijke onderwerpen bijvoorbeeld gemaakt: nóg beter.

HELE AVOND ACTIEF

Als Jan Beijering ten behoeve van de Vlagtwedder sportman, -vrouw en -ploeg van het jaar de linten en plaquettes voor uitreiker George Baker aandragt, realiseer je je opeens hoe actief die man de hele avond al is. Kaartjes verkopen, zorgen voor consumptiebonnen („Ie binnen onze

Jan Joling met de kiep op de kiek, voordat hij muzikaal op de Bühne moet uitpakken.
foto: Engel Lameijer

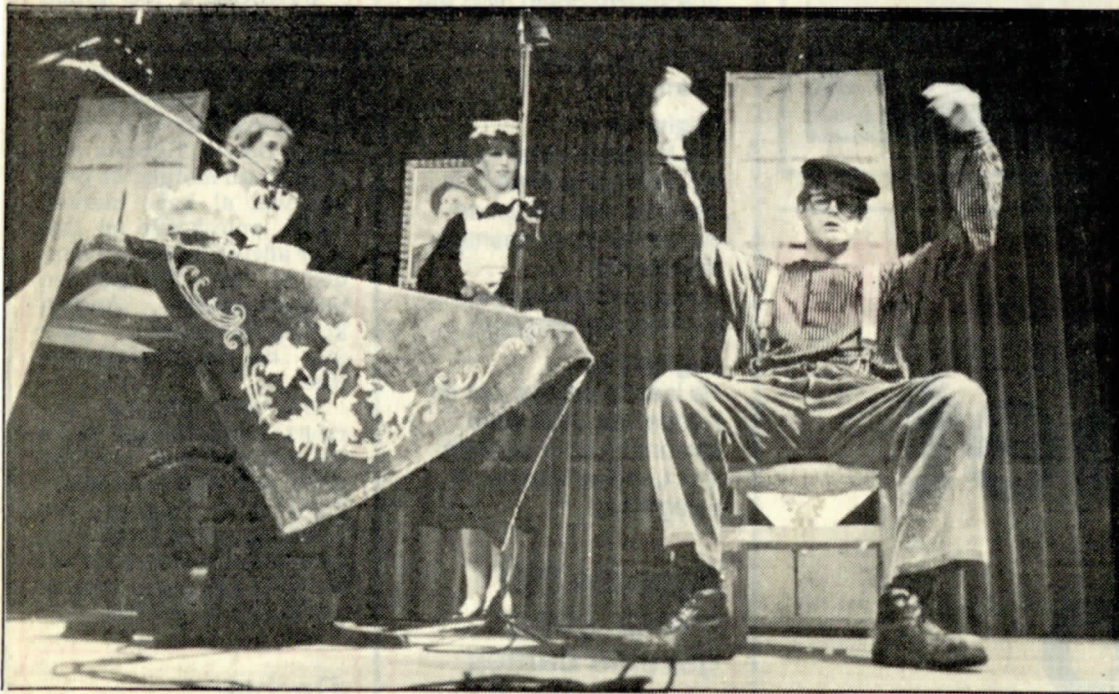
gast ja”), bijzonderheden aandragen voor de pers, stoelen slepen voor laatkomers, lichten uit- en aandraaien (als dat lukt tenminste...), het gordijn open en dicht trekken. Dat is niet normaal natuurlijk, maar wel voor Jan, omdat het immers een, wat zeg ik: zijn Vlagtwedder oavend is.

Ooit begonnen toen de zaak 50 jaar bestond met als genodigden steeds twee bestuurders (met partner) van 60 plaatselijke verenigingen. Zo gezellig, dat ze allemaal zeiden „Dat mouvvé elk joar dou”. Dat mocht best van Jan, maar dan niet gratis natuurlijk. De gezelligheid is er niet minder door geworden. Bij Moorman en met Jan als zaalchef ook mooi, man!

Dat blijkt temeer, als de Tuutfloeters voor de tweede keer optreden. Ze brengen bekende en ook vijf nieuwe liedjes: één met een eerste partij voor Francien en het gevoelige „Zelfstandig”. Zo hoort het, in plaats van te blijven drijven op olle strosnieders. Creativiteit houdt de maakster, An Kuiper, en de toehoorders wakker. Of niet soms? Ofschool „Mien kind, woar wiltst noar tou?” inhoudelijk bepaald niet voor bruiloften en partijen is.

„Eerappels mit stip” als uitsmijter lost de verwachtingen van broer Geert („Ze willen hier wél meezingen”) pas goed in. Voor de sportploeg van het jaar met trainer-gangmaker Wubbe als voorzanger zelfs luidkeelse lievelingskost, zo te horen. Dermate aanstekelijk, dat ik de woorden meezing: „Eer...appels mit stip!” Mijn open mond verleidt een passerende ober meteen tot de vraag: „Wát wilt u drinken?” Zo prompt lezen ze hier in de Marke kennelijk de klanten de wensen van de lippen. „Eerappels mit stip”. „???” „Ik zóng alleen maar, ober!”

Zó niet weer, heeft feestweekvoorzitter R.B. van Dijk net over de braderie gezegd. De publiekstrekkingen móeten terug naar het centrum. Daar dienen met alle betrokkenen harde afspraken over te worden gemaakt. Vast staat al, dat de resultaten ervan in de week van 15 tot 20 juni 1987 te zien zullen zijn. En te horen, want de lof van de Vlagtwedder oavend kan niet luid genoeg worden gezongen. Een zaal vol volk (alsof alle 60 verenigingen van toen wéér met 4 personen waren gekomen...) was van mening: „Zó wél weer!”

Het hier nog keurige voorbeeld van Gert Wiegers als Kasper Kloamer, de dorpsidoot uit „Dokter is nait thoes”, met verbazing gadeslagen door Ineke Borgeld en Gerda Boels.

foto: Engel Lameijer